

ΜΗΝ ΑΠΡΙΛΙΟΣ.

Τὸ ὄνομα τοῦ Ἀπριλίου μηνὸς παρά-
γεται, κατὰ τοὺς ἐτυμολόγους, ἐκ τοῦ
λατινικοῦ aperire ἥτοι ἀνοίγειν, διό-
τι τότε ἡ γῆ ἀνοίγει τοὺς κάλπους αὐ-
τῆς καὶ κοσμεῖται, περιβαλλομένη ἀν-
θέων διάδημα. Ὁ μὲν δὲ οὗτος συμ-
πίπτει πάντοτε τῇ ἀρχῇ τοῦ ἔαρος·
οἱ Ῥωμαῖοι εἶχον αὐτὸν ἀφιερωμένον
τῇ Ἀφροδίτῃ, εἰκονίζοντες συμβολι-
κῶς ἐν εἰδει ἀνδρὸς ὀρχουμένου ἐν ἡφῶ
ὀργάνου. Ὁ Ἀπρίλιος ἦν ὁ δεῦτερος
μὴν τοῦ ἔτους τοῦ Ῥωμύλου, ὅπερ ἤρ-
χeto κατὰ Μάρτιον καὶ ἤγεν ἡμέρας

τριάκοντα ἔπειτα ὅμως ἐσμίκρυνεν αὐ-
τὸν ὁ Νουμάς ἐλαττώσας κατὰ μίαν
ἡμέραν· ἀλλ' ὁ Καίσαρ ἐπανήγαγεν εἰς
τὴν τριακῆδα. Ἀντίστοιχος μὲν τῶν
Ἑλλήνων ἦν, κατὰ μὲν τοὺς Ἀθη-
ναίους ὁ Θοαργήλιων, καθ' ὃν ἐώρτη-
ζον εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς
Ἀρτέμιδος τὰ Θοαργήλια, κατὰ δὲ τοὺς
Μακεδόνas ὁ Δαΐσιος, κατὰ τοὺς Πα-
φίους ὁ Δημεξαρχικός, καὶ κατὰ τοὺς
Βιθυνοὺς ὁ Στρατήγιος.

Ἡ δὲ παιδιὰ, εἰς ἣν ἐπιδιδόμεθα οἱ
χριστιανοὶ τὴν πρώτην Ἀπριλίου, αἰνίτ-
τεται, ὡς τινες ἀξιουσι, τὰ πάθη τοῦ
Σωτῆρος, ὅστις παρεπέμπετο ἀπὸ δι-
καστηρίου εἰς δικαστήριον, ἵνα ὑποστῇ
πλείυντας ὑβρεῖς καὶ ἐμπαιγμούς.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Τῆς Κυρίας

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. I. ΤΕΙΛΙΑΝΗ.

ΕΠΙ ΤΩ ΘΑΝΑΤΩ ΤΟΥ ΒΡΕΦΟΥΣ ΑΙΤΗΣ

Θυμολύμι, τώρα εἶναι καὶρός,
Περσσότερ' ἀπὸ χρόνον,
Ποῦ ταῖς καρδιαῖς ἐσπάρῃς,
Σὲ σήλερα, ἡ φωνή σου·
Τότε θρηνοῦσας κ' ἐκλαίγεις·
Γιατί 'ς τὸ θεῖο του θρόνον
Ὁ Πλάστης ἐπροσκάλεσε
Ἐν ἀκριβὲ παιδί σου.

Καὶ δὲν ἀπέρασσε πολὺ.
Ποῦ ἐκεῖνο τ' ἀγγελοῦδι
Παραίτησε τὸν Πλάστη του
Νέλλθ' 'ς τὴν ἀγκαλιά σου·
Τοῦ ἐφαλλες καὶ σῶφαλλε
Μ' ἁρμονικὸ τραγοῦδι,
Καὶ τῶθρεψες μίαν ἄνοιξι
Με τὰ γλυκὰ φιλιὰ σου.

Τώρα θὰ κλαῖς, ἂν ἄφης
Τὴν τρυφερή σου ἀγκάλη,
Γιὰ τὴν ἀνταμώση τὸ Θεοῦ
Στὴν οὐρανὸ καὶ πάλι;

A. ΜΑΡΤΣΟΚΗΣ.

ΧΟΕΣ ΒΡΑΔΥ

(Κατὰ τὸν V. Hugo)

Τ' ἀγέρτ' ἤγει τὸ βραδυὸν μετὰ τῇ γλυκεῖᾳ πνοῇ τοῦ
μας ἔστερνε τῆς μουσεδιαῖς ἀπ' τὸ Ἀπριλιοῦ λευλοῦ-
(δ.α.)

Ἐνύχτονε σιγὰ σιγὰ καὶ εἰς τὸ φηλὸ κλαδί του
ἀποκοιμήθη τὸ ποῦλ' ἀπάνευς τὰ τραγοῦδια.
Ἢ ἀνοίει χαρούμενη, ἔλατταρνε τὸ βράδυ
ἡλιώτερο ἀπ' τὴ νεότη σου, ἀπ' τὸ λαμπρὸ σου
ἐλάμνα
ἡλιώτερο ἐλάμπανε τ' ἀστέρια εἰς τὸ σκοτάδι,
κ' ἐγὼ μίλουσα σιγαλά σὺν τῷ μὴν εἶχα αἶμα.
Ἦσανε μιά πανήγυρις, στιγμή τοῦ ἡψυχῆ μας
νύχθ' ἡμεῖς τὰ περὶ γλυκεῖα τραγοῦδια τῆς εἰς τὸ σῶμα.
Κυττάζονταστὴν νύχθ' αὐτῇ, γλυκεῖα σὺν τῇ ζωῇ μας
καὶ σόνα τότε ὁμορφη κυττάζοντας ἀκούα,
ἔλεγα εἰς τ' ἀστὲρα τὰ χρυσᾶ· Ἐκεῖνη χύσατέ τον
τὸν γαλανὸ σας οὐρανὸν· Καὶ εἰς τὰ γλυκὰ σου
μαῖα.

«Τὸν ἔρωτά σας, ἔλεγα, σ' ἐμένα χύσατέ τον.»

A. A. ΜΟΡΑΙΤΙΜΟΣ

Ο ΚΩΡΑΚΑΣ καὶ Η ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

Κώρακας σὲ κουκουβάγια ἔλεγε τὰ λόγια αὐτά·
Πότε θαῖνη γιὰ ν' ἀκούσῃ τὴ φωνὴν τοῦ τῇ γλυκεῖᾳ;
Ἀγγιστῇ τῆς φύσης· κλέσμε εἰς σοὺ ἔφησε ποτὲ·
Ἢ ἄνωγ' αἰετοῦ ἔλα, σφοδρὸς τῆς νύχθ' ἔφη·
Μὴ στενωπὸν τοῦ ἀπεκ' ἔφη, κίραλλ' αὐτὴν σὺν ποῦ
αὐτὸν χερσὶν αὐτῆς εὐστῆς πῶς δὲ ἔφη· κ' ἔφη ἔφη.
Ταῦτα μένος ἔφη ἔφη· ἢ ἄθρη· καὶ ὅχι σ' ἔφη,
Νὰ θανατώω σὲ σκοτάδι· καὶ νὰ μὴ μὴ πῶ ποτὲ.

K